

ler, som vare fremkomne ved Bestagelsen i det andet Thing af Vndringsforslaget om Udeladelse af § 24, saaledes nærer jeg det Naab, og de her allerede fremkomne Udtalelser bestyrke mig i dette Naab, at jeg vil kunne vente at faae dette ærede Things Bistand til at foretage denne Afhjælpning af de paapegede Mangler. Det er fuldstændig rigtigt, at ligesom der er en Uoverensstemmelse inellem § 19 og Udstemningen af den oprindelige § 24, en Uoverensstemmelse, som jo imidlertid vil kunne blive inødegaaet og afhjulpet paa den af mig antydede Maade, saaledes er der et Par andre Steder i Lovforslaget, hvor man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa de Konsekvenser, som Udeladelsen af § 24 vilde medføre. Imidlertid vil det ikke være forbundet med nogen særdeles Vanskelighed at afhjælpe disse mindre betydende Mangler. Naar man vil bibeholde Bestemmelserne i Forordningerne af 1828, navnlig dens §§ 13 og 14, vil jeg dog allerede nu tillade mig at bemærke, at ligesom jeg fra Begyndelsen af har havt stor Tvivl, om det var berettiget og tilstrækkeligt besøjet, naar man foretager en Revision af de herhenhørende Bestemmelser, saaledes som det vistnok maa erkjendes for at være nødvendigt, da at bevare disse Bestemmelser for indenlandske Haandværksvende og andre indenlandske Omreisendes Vedkommende, saaledes maa jeg i ethvert Tilfælde anse det for at være nødvendigt at foretage en enkelt Vndring, navnlig i § 13 i Forordningen af 1828. De Herrer ville nemlig se, at man ved at gennemgaa og modificere Bestemmelserne i de første Paragrapher i Forordningen af 1828 for udenlandske Haandværksvendenes og andre Omreisendes Vedkommende har paa enkelte Punkter indsat nogle Lempelser i Uoverensstemmelse med, hvad Forholdenes Udvikling naturlig førte til. Dette gjælder saaledes navnlig den Bestemmelse i Forordningen af 1828, at Haandværksvende ikke ere berettigede til at tage Ophold eller Arbeide udenfor Kjøbstæderne eller paa Landet, hvilket jo vistnok fandt sin naturlige Forklaring i den Maade, hvorpaa det hele Laagsvæsen var ordnet i 1828, men som maa siges at stemme overmaade lidet med den Ordning, som Næringsforholdene senere have faaet her i Landet. Det vil imidlertid efter min Mening ikke godt kunne gaa an at aabne en fri Afgang for udenlandske Haandværksvende til ogsaa at tage Arbeide paa Landet og derimod bibeholde Bestemmelserne i Forordningen af 1828, forsaavidt den formener indenlandske Haandværksvende at tage saadant Arbeide paa Landet. I det man altsaa vel maatte forøvrigt maatte mene at kunne lade Bestemmelserne om indenlandske Haandværksvende i Forordningen af 1828 blive staaende indtil videre, saa tror jeg dog, at man allerede nu paa dette Punkt i altsald maa foretage en Forandring. Naar jeg forøvrigt vilde anse det for rettest, efter hvad

der er foregaaet i det andet Thing, at gaa den Vej, at man lod Bestemmelserne om Tilsynet med indenlandske Haandværksvende osv. blive staaende indtil videre, saa behøver jeg vist ikke at gjentage, at jeg i og for sig ikke anser det for at være principrigtigt at gaa denne Vej; men naar jeg ikke destomindre anbefaler at gjøre det, saa er det, fordi det ikke vil kunne være skjult for det ærede Thing, og vil blive endnu mere klart for det ærede Things Medlemmer, naar de have læst Forhandlingerne ved denne Sags 3die Behandling i Landsthinget, at det maa anses for aldeles umuligt i dette Dieblit i det andet Thing at faae gennemført Bestemmelser, hvad Tilsynet med Indlændinge angaar, i en saa friskindet Retning, som jeg for mit Vedkommende ansaa for rigtigt, og som jeg ogsaa ingenlunde vilde anse for at være forbunden med de Betænkkeligheder, som man har ment det vilde være i det andet Thing. Hvis man i dette Dieblit altsaa vilde fastholde Forordningen om, at der tillige skulde reformeres paa dette Omraade, hvad indenlandske Haandværksvende og andre indenlandske Reiserde angaar, vilde Resultatet deraf temmelig sikkert blive dette, at man ikke blot ikke opnaaede denne Reform, men at man heller ikke vilde opnaa de Reformen, som man iøvrigt kunde opnaa paa andre Punkter. Saaledes som Striden har udviklet sig mellem det andet Thing og Justitsministeren, tror jeg, at Dieblittet er uegnet valgt til at forsøge at føre Sagen videre. Jeg tror derfor, det vil være forstandigere at lade den Side af Sagen ligge til bedre Tider, og jeg skal iøvrigt tilføje, at hvad Haandhævelsen af de gamle Bestemmelser angaar, da kan det jo paa den ene Side ikke benægtes, at der er meget i de faktiskste Forholds Udvikling, som gjør, at de tilfyneladende strenge Ord i Loven ikke i Virkeligheden kunne komme saaledes til Anvendelse i Livet, som man maatte kunne mene vilde være Tilfældet, og fremdeles vil det ogsaa meget bero paa den Aand, i hvilken Overholdelsen af disse Bestemmelser indskræmpes at skulle finde Sted, om de ville fremtræde som mer eller mindre strenge og hæmmende ligeoverfor de paagældende Personer. — Efter disse almindelige Bemærkninger, som jeg som sagt har troet at burde fremsætte til nærmere Veiledning for det ærede Thing paa Grund af de forhaandenværende Omstændigheder, tror jeg dog, da jeg nu har taget Ordet, at burde sige et Par Ord med Hensyn til enkelte af de Bemærkninger, som bleve fremsætte af den ærede første Aaler. I det Hele kunde det jo kun være mig behageligt at høre, hvorledes han saa at sige paa alle Punkter foretrak det oprindelige Lovforslag fremfor det Lovforslag, som nu foreligger. Jeg skal dog imidlertid tilføje, at ligesom jeg har troet, at der ikke var tilstrækkelig Grund til bestemt at modsætte mig forskjellige af de Vndringer, der ere skete i den Del af Lovforslaget, som nu foreligger, saaledes tror jeg heller ikke, at disse